

[Knud Lind]

Det næste var formanden for Miljøudvalget, der nærmest ville svinebinde Fremskridtspartiet til nogle tilskudsordninger til Polen og andre, der har svinet miljøet til i årevis f.eks. i Østersøen.

Vi har sagt, at vi ønsker nogle internationale aftaler. Det er ikke ensbetydende med, at vi f.eks. via Nordisk Råd, som SF ønsker, pludselig skal poste penge i disse socialistiske stater, bestemt nej.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg vil først til hr. Knud Linds bemærkninger om miljøpolitik fremsætte en almindelig betragtning over Det Konservative Folkepartis måde at føre politik på.

Det Konservative Folkeparti har altid haft den fordom, at man skal søge indflydelse – det er vi vant til – og at man ikke får indflydelse ved dagsordener. Det har været et grundprincip i vores tilværelse som medlemmer i dette Ting, så længe vi har eksisteret, at vi ikke har ført politik ved hjælp af dagsordener og spørgsmål.

Hvad angår miljøloven, har vi været med til at arbejde med den. Jeg kan personlig sige, at jeg skrev de første artikler om miljø i Information i 1959, og næsten samtidig startede Poul Møller miljødebatten, da han formulerede de tre velkendte ord: støj, røg og møg.

Det var i alt dette vores princip, at det, vi gjorde, ikke måtte være præget af hysteri, men skulle være præget af forudseenhed og klogskab og bygge på kendsgerninger. På nogle områder kan vi vel sige, at det ikke altid er lykkedes, men på ét område lykkedes det. Takket være den tidlige start fik vi i Danmark taget hul på løsningen af industriens miljøproblemer så tidligt, at de vil være løst, før andre får taget fat på deres miljøproblemer.

Jeg skal ikke gå dybt i det, men må tilstå, at jeg sammen med de andre partier, der har været med i dette arbejde, kan føle en vis stolthed over, at det ikke er os, der i dag står i den situation, som Holland står i med alt sit grundvand ødelagt og med Rhinen forurennet, så man kun kan bruge dens vand som drikkevand med de allerstørste omkostninger.

Men hvis hr. Knud Lind vil føre politik på en anden måde og sky indflydelse, må det blive hans sag og et problem for de vælgere, der har valgt at stemme på Fremskridtspartiet. Men jeg skal ikke sige mere herom. Det er i politik så-

dan, at enhver har sin smag, enhver har sin stil, og enhver har sine erfaringer.

Jeg vil gerne spørge både CD's ordfører og hr. Knud Lind – og jeg tilbageholder alle udbrud af beundring for hr. Knud Lind – hvilke nye oplysninger det er, man skulle have fået for nylig om vandmiljøet. Jeg taler somme tider med ministeren, og jeg er sikker på, at hvis ministeren havde nye oplysninger, ville ministeren have givet mig dem. Jeg ser, at ministeren nikker, så der kan således ikke foreligge nogen nye oplysninger.

Det leder mig til måske at gå videre i formuleringen af spørgsmålet – jeg erkender, det er en smule retorisk – om man i CD og Fremskridtspartiet, ganske særlig hr. Knud Lind, foruden de andre evner, som jeg beundrer hos hr. Knud Lind, også har en synskhed, der gør det muligt at se gennem vægge og mure og pengeskabe ind i landbrugsforskningsinstitutioner og ved hjælp af indbyggede prisme se om hjørner og læse, hvad der står på disse sider. Jeg må erkende, at disse evner har vi slet ikke, men jeg ville være lykkelig for at få at vide, hvorfra de oplysninger, som har fået CD, der var særlig begejstret for vandmiljøloven i sin tid, til at føle, at nu måtte man ændre holdning og forlade alt det, man havde stået for i mange år. Det er forunderligt og også beundringsværdigt.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Det er sådan, at jeg kan give hr. Ole Bernt Henriksen ret i, at enhver har sin smag og sin stil. Det er gået op for hr. Ole Bernt Henriksen, for han har jo over for Folketinget offentligt tilstået, at under denne debat er han begyndt at tænke. Det glæder mig, hr. Ole Bernt Henriksen, at om ikke andet kom der gang i hjernerne under debatten.

Jeg vil gerne gratulere hr. Ole Bernt Henriksen med, at han har forstået det hele, og alle andre, i hvert fald Fremskridtspartiet og CD, har ikke forstået noget som helst af nogen ting. Det er naturligvis betryggende at have den opfattelse, men det, hr. Ole Bernt Henriksen siger, er jo, at på vandmiljøhandlingsplanens område står verden fuldstændig stille, intet forandrer sig overhovedet, og vi skal bare køre ad de vante veje, så sker der nok heller ingenting.

Det er, sådan som jeg har forstået denne plan, således at miljøministeren i sin hand-